

БЛАГОВѢСТНИКЪ

ДУХОВНА ГАЗЕТА ДЛЯ ПОДКАРПАТ. РУСИНОВЪ

Редакція, адміністрація, експед.:
Выдавництво Чина св. Василія В.
въ Ужгородѣ, Раковція ул. ч. 54.

МАЙ
1931

Предплата на цѣлый рокъ 10 Кч
за границею 17 Кч.; до Америки
пбвъ дол. — Одно число 1 Кч.

Число
5.

ВЫХОДИТЬ 1-ГО КОЖДОГО МѢСЯЦЯ
Отвѣчат. редакторъ: о. Іоакимъ Хома ЧСВВ.

Рѣчникъ
XI.

Почитанє Пр. Дѣви Маріѣ въ св. Письмѣ.

Першѣ слѣды почитаня Пр. Д. Маріѣ, находимо въ св. Письмѣ. Опираючися на тихъ слѣдахъ, уже першѣ Христіяне вѣддавали Божій Матерѣ особлившу честь. Св. Евангеліє перве, подає з неба звеличаня Марії. „Радуйся повна благодати, Господь зъ Тобою, благословенна ты мѣжъ женами“. Честь вѣддавъ сими словами Марії небесный князь, Архангель Гавріилъ, тими такожъ словами поклонилася Марії св. Елизавета. Коли тѣ великѣ святѣ таку честь заявили Божій Матерѣ, то що мають робити звичайнѣ Христіяне?!

Коли Богъ черезъ свого посла св. Архангела звеличує Марію и поздоровляє Єї, тожъ якъ то мы повиннѣ величати Марію, котра такъ высоко стала понадъ нами. Вона є Матерю Бога, а ми слуги Його. Вона повна ласки, безъ грѣха, а мы въ грѣхахъ зачатѣ, повнѣ пороковъ.

Єї звеличувано вже навѣть въ св. Письмѣ старого завѣта. Св. Евангеліє святого Матея, коли вже описало подїю Благовѣщення Пресв. Богородицї, додас: „Се все сталося, щоби сповнилося сказане Господомъ черезъ пророка, котрий говорить: Се Дѣва буде мати въ утробѣ и породити Сына и назвати Його на імя Емануиль, що значить: зъ нами Богъ.“ (1. 12) Пречисту Дѣву святе письмо старого завѣта ставить намъ передъ очи, яко предметъ подиву и почитаня, наче якесь чудесне явище, якъ называє пророкъ Ісаія. Вона має насть злучити зъ Богомъ и

Ихъ Ексцеленція Преосвященный О. ПЕТРО ГЕБЕЙ

Божою благодатю и благословенемъ Апостольского Престола епископъ Богоспасаємо мukачев. епархiѣ. въ 67 роцѣ житя, 32 роцѣ священства а въ 7 роцѣ епископства, дня 26. апрѣля (въ недѣлю) о 3 год. рано по короткїй недузѣ, заосмотреный св. Тайнами оддавъ свою душу въ руки своего Соторителя.

Покойный урод. въ Калнику въ 1864 р., де його отець бувъ гр-кат. духовникомъ. Гимназіальни наукi кончивъ въ Ужгородѣ зъ вôдличнымъ успѣхомъ. Студiя Богословскѣ кончивъ на университетѣ въ Будапештѣ. По высвяченю на священника въ 1892 р. бувъ префектомъ въ дух. семинарiѣ въ Ужгородѣ; въ 1899 роцѣ Свят. Отецъ Папа Римский именувавъ його тайнимъ папскимъ капеланомъ, вôдъ 1907 рока бувъ катехитою гимназiї въ Ужгородѣ; въ 1912 роцѣ именованый каноникомъ; въ 1924 роцѣ именувала його св. Столиця епископомъ мukачевскимъ; посвячено бувъ въ Велеградѣ съ великимъ торжествомъ въ присутности 21 епископовъ.

Зъ великимъ болемъ стоимо при домовинѣ сего великого и дорогого намъ епископа, якийправлявъ нашою епархiєю въ дуже тяжкихъ часахъ, а якого апостольску працю достойно оцѣнить исторiя.

Горячо молимо Всемогучого Бога, щобы Його душу упокоивъ тамъ, де „Нѣсть болѣзни, ни печали, ни воздыханiя, но жизнь безконечная“.

Вѣчная Єму память.

Ихъ Ексцеленція Преосвященный
о. Петро Гебей *1864 † 1931.

черезъ неѣ має прийти спасеня. Навѣть першѣ сторонки св. письма представляють Марію, тою женою, що має намъ привернути те, що Ева стратила черезъ грѣхъ. „Положу вражду межи тобою и женою, межи съменемъ твоимъ и съменемъ єї, и вона зѣтре тобѣ голову.“ Ось такъ то передъ вѣками починається слава Божої и нашої Матери. Тому за Нею тужили всѣ поколѣння, тому то Євони благословили, якъ то Марія сама про себе сказала: „Бо се вѣдъ нынѣ блаженною, будуть звати мене всѣ роды... — якъ говоривъ Богъ до отцѣвъ нашихъ Авраама и його съмени по вѣки.“

Ревный Христіянинъ.

Передъ кѣлькома лѣтами въ великой фабрицѣ въ Нѣмеччинѣ опорожнилася посада инспектора. Задля високої плати, бо ажъ 2.600 марокъ нѣмецькихъ, така посада була дуже пожадана для одного молодого чоловѣка. Однакъ властитель фабрики жадавъ, щоби праця въ фабрицѣ не уставала въ недѣлѣ. Молодий чоловѣкъ, що бувъ не только добрымъ христіяниномъ, але такожъ мавъ талантъ до обняття такої посады, відповѣвъ власникови, що підъ такою умовою не може обняти посады. Фабриканть зачавъ переговоры, жадавъ, щоби позоставъ передъ полуднемъ въ фабрицѣ, а пополуднѣ буде вольний. На то вѣрючий католикъ відповѣвъ: „Я стою при своїмъ не задля моего відпочинку, але щоби сповнити заповѣдь Божу, и жадаю, щоби и роботники, надъ котрими матиму доглядъ, єї виповнили. Єсли се не годиться зъ вашимъ интересомъ, за посаду дякую. Знайдете на жаль много людей, якъ згодяться на вашъ умовы, я однакъ нѣколи!“ А ти дорогий христіянине, чи такъ робишъ, якъ сей повисше згаданий молодець?

* * *

Правдивого спокою не шукай на землѣ, але въ небѣ, не въ людей, анѣ у другихъ соторѣнь, але у одного Бога.

Зъ чистого сердця виростає овочъ правдивого житя.

Рѣзницѣ мѣжъ правосл. церквою и нашою.

Кѣлько то є до теперь людей, що думають, що наша вѣра и схизматицко-православна, то єдна. Вони видять по схизматицкихъ Церквахъ тѣ самѣ иконы, тѣ самѣ ризи, таку саму чашу, такѣ

самъ молитвы и думаютъ що и у нихъ така сама вѣра правдива. Та на жаль вони дѣйсно стоять далеко вѣдь Христа и Його науки. Придивѣтесь, любѣ читачѣ, якъ вони учатъ, яка ихъ наука и вѣра, а сами скажете, що се не така наука якъ наша, тай вѣра не така, якъ у насъ.

Наука про св. Тройцю.

Всѣ Христіяне-католики знаютъ и вѣрять, що є три Божѣ особы: Богъ Отець, Богъ Сынъ и Богъ Духъ святий, три особы а одинъ Богъ. Всѣ тѣ три Божѣ особы є рѣвнѣ мѣжъ собою. Нема мѣжъ ни ми старшоѣ, анѣ молодшоѣ, нема сильнѣйшоѣ або слабшоѣ, нема мудрѣйшоѣ або менше мудроѣ — всѣ вони рѣвнѣ мѣжъ собою. Богъ Сынъ є такъ само Богомъ, якъ Богъ Отець и Богъ Духъ св. такъ само є всемогучий, якъ Богъ Отець и Богъ Духъ св.; такъ само є наймудрѣйший и всевѣдущий, якъ Богъ Отець и Богъ Духъ св. — Богъ Духъ св. має знову тѣ самѣ Божѣ прикметы, якъ Богъ Отець и Богъ Сынъ, бо всѣ вони є рѣвнѣ мѣжъ собою. Але проте, що є три Божѣ особы зовсѣмъ собѣ рѣвнѣ, є лише одинъ Богъ, найсвятѣйший, наймудрѣйший, вѣчный незмѣнныи и. т. д.

Еще кромѣ сего всѣ христіяне-католики вѣрять, що всѣ три особы Божѣ, котрѣ є зовсѣмъ рѣвнѣ, що до своєї природы и силы, рѣжнѧться мѣжъ собою лишенъ походженямъ. И такъ перша особа Божа, Богъ Отець вѣдь никого не походить, друга особа Божа, Богъ Сынъ, родиться вѣдь Отця, а третя особа Божа, Богъ Духъ св. походить вѣдь Отця и вѣдь Сына. Така є наука нашоѣ св. католицкої Церкви, того научивъ насъ самъ Ісусъ Христосъ, сего учатъ насъ нашъ святъ Отцѣ и се каждый христіянинъ-католикъ має вѣрити. Св. Атаназій такъ учить: „Сынъ є жереломъ св. Духа и яке вѣдношеня є мѣжъ Отцемъ и Сыномъ, таке є мѣжъ св. Духомъ и Сыномъ.“ То значить, що подобно, якъ Сынъ походить вѣдь Отця, такъ и Духъ св. походить вѣдь Отця и Сына. Св. Василій Вел. в. 5 бй книзѣ: проти Євномія такъ пише: „Чимъ є Сынъ у вѣдношеню до Отця, тимъ є такожъ и Духъ св. вѣдношеню до Сына. Сынъ є Словомъ Божимъ у вѣдношеню до Отця, Духъ є словомъ Сына у вѣдношеню до Сына.“ А бути чиїмсь словомъ значить походити. Отже св. Василій учить, що Духъ св. походить вѣдь Отца и Сына. И се каждый христіянинъ-католикъ має вѣрити, а той, хто бы вѣривъ и учивъ инакше, не може бути спасеный; такий недостанеться до неба.

А теперъ погляньмо, якъ схизматики учатъ про св. Тройцю.

Вони принимаютъ, що є три Божѣ особы и що три Божѣ особы є рѣвнѣ мѣжъ собою, але при тѣмъ, кажуть, що св. Духъ не походить и вѣдь

Сына,- лише вѣдь Отця, а таке казати, значить учити инакше, якъ святъ Отцѣ и св. Письмо. Якже погодити таку науку зъ правдивою наукою Христа, що выразно и ясно прирѣкає своїмъ ученикамъ послати св. Духа, котрый вѣдь нього буде походити?

Егда же прїидетъ Оутѣшитель каже Исусъ Христосъ, Егоже азъ послю вамъ ѿ Отца (Йо. XV, 25), а на іншомъ мѣсцѣ такъ говорить: *Духъ истины... ма прославитъ, яко ѿ моего прїиметъ и возвѣститъ вамъ* (Йо. 16, 14), Сими словами каже отже Исусъ Христосъ, що пôшле Апостоламъ св. Духа и все, що сей Духъ св. научить Апостоловъ, все те дôстане вѣдь Нього, вѣдь Исуса Христа, то є вѣдь Сына. Отже тими словами учитъ насъ самъ И. Христосъ, що Духъ св. походить не лише вѣдь Отця, але и вѣдь Сына.

Чижъ мÔгъ отже Исусъ Христосъ, яснѣйше сю правду обявити? Тажъ Вônъ говорить выразно, що Духъ св. всю силу, яку має, дôставъ вѣдь Нього и що черезъ Нього є посланий! Отже вѣдь Нього походить! А щобы мы не лише знали сю правду, але такожъ и розумѣли чому то Духъ св. походить и вѣдь Сына. Исусъ Христосъ заразъ додає по словахъ, якъ мы высше сказали, ще слѣдуючъ: *Ісл елнка иматъ Отецъ, мож сѧтъ: сѧш ради рѣхъ, яко ѿ моего прїиметъ и возвѣститъ вамъ.* (Йо. 16. 15). То значить: все, що має мой Отець, то маю и я и тому то я сказавъ, що вѣдь мене прийме и васъ научить. И сими словами хоче насъ Исусъ Христосъ научити, що Духъ св. тому походить вѣдь Нього, то є вѣдь Сына, бо Вônъ то є Сынъ, походить вѣдь Отця. А все, що має Отець, має и Сынъ, то є Исусъ Христосъ. Если же Отець має те, що вѣдь Нього походить Духъ св., то те саме має и Сынъ. Если проте Духъ св. походить вѣдь Отця то мусить такожъ походити и вѣдь Сына.

Такъ яснѣ слова Исуса Христа, така проста наука Божа, а схизматики такъ позамикали свої очи и такъ позатыкали свої уха, що анѣ не видять тихъ слобъ въ св. Письмѣ, анѣ не чують! Тяжко повѣрити сьому, а такъ справдѣ є. Нема чого дивуватися. Бо хто не хоче приняти науки Исуса Христа, якъ Вônъ є давъ, якъ св. Отцѣ обяснили и св. Церковь подає до вѣруваня, то мусить дойти до того, до чого дойшли схизматики. Заперечивши одну правду св. вѣры заперечили и другу и третю, якъ се побачимо на слѣдующий разъ.

До чого веде зле выховане дѣтей.

Сказавши се, єще бôльше заплакавъ. Заводивъ якъ не своїми голосами. Жаль та розпуха не давали ему спокою. Середъ голосного плачу та рыданя все повторювали: „Я нещасный человѣкъ!

Я нещасный чоловѣкъ и нещасный м旤 Стефанко! Ой, кобы я єще хоть разъ его увидѣвъ!"

„Не плачь, Михайле!" — успокоювавъ его о. парохъ, — „Плачъ нѣчого не поможе, тай плачемъ сына не вѣднайдешъ. Хто знає, де твой сынъ обертаєся, може де въ щастю опливає, а ты будешъ собѣ черезъ него житя скорочовати. Дай спокой; не плачь, успокойся".

„Ей такъ отець говорять, бо не знаютъ, який то тяжкий боль для батька, якъ стратить свою одиноку дѣтину".

„Я знаю, що серце батька болить за дѣтиною, але ты не выплачешь сына. Менѣ однакъ такъ видиться, щось такъ перечуваю, що лѣпше бы було, абы ты его не видѣвъ. Доста вже того, ходѣмъ звободи".

Встали оба. Михайло обтеръ рукавомъ заплакане лице, поцѣлувавъ священика въ обѣ руки и зачавъ вѣдходити.

„Де теперь пойдешъ, коли до мене не хочешъ ити?" — спи-ставъ священикъ.

„Самъ не знаю куды. Оттакъ пойду куды очи поведуть а ноги понесуть.

„Иди зъ Богомъ, але памятай на мої слова и не впадай въ розпуку. Вѣддайся въ опѣку Пресв. Сердю Ісуса и Єго Пречистої Матери. Вона тебе поратує, тай я буду за тебе молитися. А отсе маєшъ пару крайцаровъ, буде на якийсь часъ на прожитокъ".

Розбѣглися. Священикъ тяжко зотхаючи пôшиловъ стежкою поза село, а Михайло поволїкся якъ не своimi ногами вѣдовжъ села.

Переходивъ попри хаты. Всѣ они добре єму знанѣ. Невиннѣ дѣти при дорозѣ весело бавилися ажъ душа радовалася. Михайлови серце мало не трѣсло зъ жалю, коли дивився на тѣ маленькѣ, невиннѣ, веселѣ дѣти. „Колись то и я бувъ такий малый, невинний; такъ само и я колись бавився — гадавъ собѣ Михайло — та все те неначе сонъ минуло ся. Мавъ и дѣти такѣ краснѣ, невиннѣ, веселѣ, якъ отсѣ... Але я, я самъ ставъ для нихъ убийникомъ. А вотъ и моя колись хата! Тутъ зазнавъ я гаразду, щастя, тутъ проводивъ я весело, та без журно свої молодї лѣта. Тутъ проживъ я весело зъ своею Оленою.... Ой Олена, Олена небожочка! Я загнавъ єї въ сыру могилу своимъ поведенемъ. Ой, якже она просила мене вже при сконѣ, аби я поправився. Най хотъ моя передвчасна смерть врозумить тебе — були є послѣднї слова. А євъ двѣ донечки! Якѣжъ вони були гарнѣ! Та за черезъ мене и вони обѣ пôшли за свою материю. А м旤 Стефанко, моя люба дѣтина якъ я єго любивъ!

Тай и вонъ черезъ мене скопався. Хто знає, де вонъ теперь обертаєся, та що зъ нимъ є... Охъ я, я убийникъ своею любою жены, своїхъ дѣточокъ отутъ на сѣмъ мѣсци, въ сїй хатѣ. Ся хата була моя а теперь... теперь жидъ зазнає въ нїй щастя. Жидъ теперь виховує въ нїй по людски свої дѣти...“

При тихъ гадкахъ въ очахъ єму потемнѣло, ноги захиталися, свѣтъ сchorнѣвъ и вже не мôгъ дальше ити. Сѣвъ до рова, згорбив ся склонивъ голову на колъна и горко рыдавъ. Сидѣвъ довго, може зъ пôвъ години. Вôдтакъ прийшовъ трохи до себе, стидно єму стало, добре, що хоть нѣхто его не видѣвъ. Жаль стиснувъ за серце неначе клѣщами. Поволенъки пôдвѣвся и дальше поволѣкся.

Ишовъ попри коршму. Коршма була середъ села. Якъ вже наблизовався до неї, серце зачало товчися якъ обухомъ, щось недоброго вѣщувало. Ale ишовъ. Видѣвъ, якъ коло коршми стоявъ вôзъ а коло него жандармы. Деякъ гospодаръ то заходили то выходили зъ коршми. Прийшовъ близько. Пôзнавъ старосту, що вийшовъ зъ коршмы, пошептавъ щось зъ жандарами и назадъ вернувся. На вôзѣ сидѣвъ закований молодий хлопець. Виглядавъ, якъ дикий звѣрь. Очи свѣтилися доймаючимъ зоромъ, руки дрожали якъ осиковий листъ и вôдъ часу до часу все глипавъ очима то на жандаровъ то на зближаючогося Михайла. Серце въ Михайла ще бôльше зачало товчися. Прийшовъ близко воза. Мимохóть впяливъ очи въ нещасного молодого вязня. Глядѣвъ довго не спускаючи зъ него очей. Наразъ неначе зъ просоня скричавъ:

„Ой Боже милосерний! тажъ то м旤 Стефанъ! А зъ тобою, сынку, що сталося?“ — договоривъ якъ не своїмъ голосомъ, приступаючи до вязня.

Вязень не говорячи анѣ слова мириавъ Михайла доймаючимъ зоромъ. Жандарми стояли якъ вкопанї. Неначе память згубили дивлячись на розпучливого старовину.

„Стефанку, моя дорога дѣтино! — говоривъ дальше Михайло — „Чи ти мене вже не пôзнаєшъ? Тажъ я твой рôдний отець! що зъ тобою сталося, що ты ажъ до такого дойшовъ...?“

„Такъ, такъ, то я вашъ синъ Стефанъ — добре я васъ пôзнавъ. Ale чого вы за мною прийшли? Чи хотите може бути свѣдкомъ моєї смерти? Якъ такъ, то сїдайте отутъ вразъ зô мною а сї пани — показуючи при томъ жандаровъ — певно вâmъ сего не зборонять... И ты ще маешъ вôдвагу теперь до мене признаватися“ — говоривъ дальше вязень — до менс гôдного себе сына!? Отсе черезъ тебе, негôдний батьку, отсъ гарнї ланцушки на своїхъ ру-

кахъ двигаю“ — при тѣмъ простягъ свої руки а зелъзо задзеленъ-
котѣло старому коло уший. — „Такъ тату, ты мене до сего довѣвъ.
Ты научивъ мене всякоѣ злобы, ты менѣ на вѣсъ позволявъ, ты ме-
не за молоду не картавъ, а ще и заохочувавъ до злого... и черезъ те я
теперь закутый въ отсѣ кайданы и небавомъ стану пôдъ шибеницею“.

Старый Михайло зломаный вже цѣлковито рôжными журбами,
сего послѣдного нещастя вже не мôгъ переболѣти. На лицѣ высту-
пила смертельна блѣднѣсть, ноги задрожали пôдъ нимъ, въ очахъ
потемнѣло, вже нѣчо не бачивъ и не видѣвъ — упавъ пôдъ вôзъ
и не рушався.

Жандарми прийшли до себе зъ ошоломленя. Одинъ зъ нихъ
приступивъ до Михайла, скилився надъ нимъ и зачавъ нимъ тер-
мосити, але на дармо, Михайло вже зачавъ зимнѣги — вже умеръ.

Староста зновъ выйшовъ зъ коршмы, а якъ жандармъ коротко опо-
вѣвъ єму, що сталося, вернувся зновъ до коршмы и давъ знати про-
чимъ людямъ. Якъ на команду всѣ повылѣтали зъ коршмы и мет-
нулись до Михайла. Але Михайло вже не потребувавъ ѣхъ помочи.
Єго душа въ той хвилѣ стояла вже передъ трономъ справедливого
Судиѣ и ожидала страшного засуду за свогого сына, якого душа
такожъ незадовго мала станути передъ лицемъ Божимъ.

Жандарми же за той часъ оглянули Стефана, чи кайданы добрѣ
пристають до єго тѣла, вôдтакъ ще дешо сказали старостѣ и пус-
тилися зъ вязнемъ въ дальшу дорогу.

Зачало вже вечерѣти. Сонце спустилося за горы и сумеркъ
обиймивъ природу. О. Петро обойшовши поля, скрутивъ собѣ доро-
ту попри коршму. Коли зближився до нѣ, здивувався дуже, якъ
побачивъ, що на дорозѣ коло коршми люди стовпилися, гейбы чо-
го шукали. Прийшовъ блише, зачавъ вдивлятись и побачивъ чоло-
вѣка, що на землї лежавъ розтягненый. Дôзнавшися, що зайшло а
на нѣчо вже була всяка порада, старенький душпаstryрь з ôтхнувъ
горко, взнѣсь очи до неба и въ дусѣ молився за душу покойного
Михайла. Приказавши вôдтакъ старостѣ, щобы тѣло занѣсь до тру-
парнѣ и занявся похорономъ, пошовъ тяжко пригнобленый до дому.

Отъ, до чого веде зле выховане дѣтей.

(Конецъ.)

„Се мати твоя.“

Се слово „мати“ яке оно миле, солодке та потѣшаюче для ко-
ждоѣ дѣтины, хотяйбы навѣть недоброѣ, злоѣ. — Чимъ же є мати
для дѣтины? Годѣ сего добре выповѣсти. Треба бути матерю. Мати
жиє бôльше для дѣтины, якъ для себѣ. Вона готова для дѣтины вѣсъ

посвятити навѣть свое житя. Примрѣвъ геройськоѣ посвяты матери для своихъ дѣтей є тысячи. Мати вѣдь усть собѣ вѣдомае а дѣтинасть. Якъ дѣтина плаче, мати всьо кидає и бѣжить єз заспокоѣти. Якъ недужа дѣтина, мати неразъ говорить: „Кобы я могла, вложила бы свое серце въ твоє, щобы лише тобѣ було лекше.“ Якъ дѣтина въ нещастю, мати собою застеляє є. Мати полюбила вже свою дѣтину перше, заки вона мала на свѣтъ прийти. Чимъ бѣльше мати натерпиться коло дѣтины, тымъ бѣльше любить є. Хотьбы дѣтина була не знати яка гидка, ци калька, мати не перестає є любити. Лише одна мати зрозумїє и вѣдчує, що дѣтина треба и то навѣть скорше якъ вона выговорить. — Ой те серце матери! се непонятне чудо Божоѣ доброты!

Каждый чоловѣкъ є дѣтиною Божою! И Господь нашъ Иисусъ Христосъ приказавъ называть Бога Отцемъ: „Отче нашъ, который еси на небесахъ.“ Мы дѣти Бога живого. А ци той премилосердный Богъ, що насъ такъ полюбивъ, що свого єдинородного Сына давъ за насъ на смерть, мавъ бы насъ оставити безъ матери? Нѣ! Вѣнъ знати, що якъ дѣтина безъ матери не вырослабы, такъ и мы до житя вѣчногъ въ небѣ потребуємо матери. И давъ намъ матери! Слухай! Иисусъ Христосъ Богъ праздивий, конаючи на хрестѣ, въ послѣднѣмъ Свѣтѣ тестаментѣ одказує намъ найбѣльше Своє добро, вѣддає намъ за матери Свою Предорогу, Пресвяту, Пречисту, Преблагословенну Дѣву Марію. „Се мати твоя“ — каже Вѣнъ зъ креста до св. Йоана. И тымъ въ особѣ свого любимця ученика-дѣственника, св. Йоана вѣдає Вѣнъ свою матери на матери всему людскому родови. Въ той то хвили найбѣльшого Свого болю, Пресвята Дѣва стала для насъ материю. Якъ земна мати приводить на свѣтъ дѣтину въ страшныхъ боляхъ, такъ Пречисла Дѣва въ найгтяжшомъ своємъ болю пôдъ крестомъ породила насъ для житя вѣчного. Вона приняла насъ за своихъ дѣтей. Вѣдь того часу Вона не перестає бути для насъ найчутливѣйшою материю. Нѣяка мати на свѣтѣ, хотьбы незнati якъ любила свою дѣтину, не є такъ чутлива для своеї дѣтины, якъ Пречиста Дѣва для всего людского роду. Ту любовь черпає Вона зъ того бездонного океану Пресвятого Серця Свого Сына. Бо хтожъ лѣпше вѣдь не є знає, якъ насъ Иисусъ полюбивъ? Вона одна найлѣпше знає, що то є Сына коштувало спасене людского роду. И ци Вона не малабы полюбити тыхъ, що задля нихъ є Сынъ понѣсь столькотерпѣнь? Нѣ! сего и подумати не можно, щобы Пр. Дѣва не памятала, не дбала про насъ, щобы Вона насъ не любила цѣлымъ своимъ материнскимъ Серцемъ.

Ой те Серце Марії! Матери Божої! Яке воно чутливе, яке милосердне! Щоби можно зобрести въ одно всѣ чувства та любовь сердець усѣхъ найбѣльше любящихъ матерей на свѣтѣ, то не доровнають материнському Серцю Божої Матери. Те серце тѣшиться праведними, болѣє надъ грѣшними. Воно вѣдчуває нещасте кожного грѣшника и цѣлымъ Серцемъ бажає имъ помочи, кобы лишь грѣшникъ хотѣвъ удатися до Него о помочь. И тому Серце Марії, се найпевнѣйше прибѣжище для нещасливыхъ грѣшниківъ, тихъ бѣдныхъ заблудженихъ овечокъ, якихъ Єсть Сынъ, Исусъ Христосъ полюбивъ такою чудною, непонятною любовю. Серце Марії, се найбѣльша потѣха для засмученихъ та обтяженихъ всякими кривдами. И Вона на взбрѣ Христа отзывається до всѣхъ: „Прийдѣть до мене всѣ засмученія та обтяженія прийдѣть, я васть потѣшу, я вамъ дамъ розраду, я вамъ помогу.“ — Ци найдеться яка душа, що не хотѣлабы прийти до такої добрости Матери?

Серце Марії, се смертоносна стрѣла для спокусника-діявола. Вонь нѣчого такъ не боиться, якъ имени „Марія.“ Такъ, бо се имя Твоє, що стерла йому голову.

Серце Марії се найпевнѣйша захорона св. невинности, чистоты душѣ и тѣла. Вона одна була непорочно зачата, навѣть тѣнь найменшого грѣха не дотулилася Єй. Ту ангелську чесноту, ту св. чистоту Вона такъ полюбила, що готова була не приняти тобѣ найбѣльшої достойности материнства Божого, якъ що малабы була черезъ се стратити св. невинність. То ци не малабы Вона бути найвѣрнѣйшою хоронителькою чистоти своїхъ дѣтей, якъ Єй о се просяять?

Серце Марії въ конци, се одинъ — одинокий ратунокъ для душѣ въ годинѣ смерти. Всѣ святі, що були найбѣльше просвѣченія Духомъ святымъ, одноголосно кажуть, що хто має шире, сердечне набоженство до Пречистої Марії, той певно не згине. Вона въ годинѣ його смерти прийде до нього, буде його потѣшати, скрѣпляти въ вѣрѣ та надѣї и його душу вѣддасть Свому Синови.

Може ты теперь розпочавъ житя. Маєшъ може всьо, що дожитя потрѣбне. Але не забувай, нѣколи, що ты не въ раю, але на землі, що звеся „долина слезъ.“ Не знаєшъ, що тебе чекає въ будучинѣ, не знаєшъ ще рано, що тебе у вечерь чекає. Ты теперь въ благодати Божої, ты мила дѣтина Божа, а за хвильку ты слугою діявола. Бо колько то всякихъ искушень чекає на тебе, кождої години! Колько то сѣтей понаставлявъ діяволъ на твою душу! Колько всякихъ небезпекъ грозить тобѣ, куды лишъ поступишъ ногою! Єсли хочешъ запевнити собѣ щастє вѣчне въ небѣ то уважай, маєшъ одну и то одиноку раду:

Цариць мая.

До Твою трону зъ плачу долины
Похвальна пъсня до небесъ лине,
Лине до Тебе все высше и высше.
До Тебе Мати все близше, близше.

Прийми о Мати сю пъснь похвальну
Що несе въ даръ мольбу благальну
Тобъ пречиста Мати Маріє
Свята, єдина наша надъє.

Прийми Царице сей даръ ласкаво
О Мати Божа, небесна славо,
Мы хотемъ върно Тебе любити
Допоможи намъ Тобъ служити.

Благослови намъ вѣнь нашъ труды
Чувай надъ нами щобъ все и всюды,
Мы славы Бога у вѣмъ шукали
Його зъ Тобою все прославляли.

Люби Пречисту Дѣву Марію — се тобѣ выстане за въсю. Хочешъ щасливо перейти по сей долинѣ слезъ, молися до Марії, але горячо и щиро; май надѣю на Невъ такъ, якъ маленька дѣтина лишь на свою матерь надѣється. Най имя Марії буде всегда въ тебе перве по Исусѣ: рано и вечеръ и середъ дня носи те Имя на языцѣ. Въ искушеняхъ призывай Єхъ помочи, въ небезпекахъ проси въ Невъ ратунку. Хочешъ говорити зъ Нею то не чекай ажъ пойдешь до церкви. Середъ гамору людського, середъ працѣ взноси свое серце до Невъ. Дѣлися зъ Нею радостю своею, предкладай Ій свой смутокъ; одно зотхнене до Марії потѣхою наповняє серце; а якъ прийде тобѣ який сумнѣвъ, глядай у Невъ порады. У всѣмъ прибѣгай до Невъ и другихъ до того приучуй та заохочуй, особливо молодшихъ. Вона тобѣ за те вынагородить, бо Вона могуча. Вона могутнѣйша вѣдъ усього свѣтла. Вона бѣльша навѣть вѣдъ неба самого, бо Вона носила въ собѣ Того, якого небо обняти не въ силѣ.

Якъ такъ будешъ поступати, то будь певный, що Марія Свою могучою рукою переведе тебе по тернистой дорозѣ сего нужденного житя. Якъ коли впадешъ, Вона тебе своею рукою підойме изъ упадку. Підъ Єхъ опѣкою нѣколи не застогнешь підъ тягаремъ сего житя. А смерть для Тебе ани на волосокъ не буде страшна, бо на порозѣ вѣчности зъ отвертыми руками буде на тебе ждати. Марія — твоя Мати — Божа Мати — Цариця неба.

Кѣлько дають духовнѣ особы для народу.

Недавно въ Нѣмеччинѣ выраховали кѣлько то заробляють духовнѣ особы для державы и тимъ самимъ зменшуютъ тягарь податковъ. Въ Нѣмеччинѣ працює по шпиталяхъ 23,000 монаховъ и монахинь. Держава не платить ихъ такъ, якъ іншихъ свѣтскихъ завѣдателѣвъ, але дає имъ лише малу суму. Вирахувано отже, що тѣ особы заощаджують для центрального уряду 2.500.000.000 кч. (два міліарди и пятьсотъ міліоновъ кч.) а держава на церковнѣ потреби видає лише половину 1.286,000,000 къ. (одинъ міліардъ двѣста вісімдесятъ шесть міліоновъ коронъ) — Въ самій Прусії священики-монахи, духовнѣ особы и монахинї дають державѣ 600.000,000 (шѣстсотъ міліоновъ кч). а держава на церковнѣ потреби 200.000,000 кч. (двѣста міліоновъ кч). Таке саме дѣється въ певнѣй мѣрѣ въ іншихъ краяхъ. Чи можна казати, що тѣ люде ничего не роблять.

ІЗЖИТЬ СВЯТЫХ

Заступники на мѣсяць Май.

Святъ мученики Тимотей и Мавра.

Тимотей, родомъ изъ мѣсточкa Перанъ въ Єгиптъ, бувъ че-
тцемъ при мѣсцевой церкви.

Коли дорбъсъ, одружився зъ одною, богообоязливою дѣвицею
Маврою. Въ три тыжнѣ пѣсля ихъ вѣнчаня, прибувъ до ихъ мало-
го города царский намѣсникъ, щобы выловити всѣхъ христіянъ. Ти-
мотей отже бувъ однимъ изъ першихъ, котрѣ попали въ руки на-
мѣсника. Намѣсникъ старався приманчивыми словами, а познѣйше,
навѣть и погрозами наклонити його, щобы вѣдрѣкся вѣдъ вѣры въ
правдивого Бога. Але Тимотей бувъ глухий на приманчивѣ слова
намѣсника и не настрашився погрозъ. Видячи те, намѣсникъ прика-
звавъ його мучити. Изъ христіянскою терпеливостю переносивъ Ти-
мотей жорстокъ муки, не попадаючи въ розпуку або слабодушнѣсть.

Намѣсникъ довѣдавшися, що вѣнъ не давно оженився, думавъ
що його модода жона, якъ увидить муки свого мужа, буде намовля-
ти його, щобы вѣдрѣкся христіянскоѣ вѣры. Тому велѣвъ призвати
є и заявивъ, що если не наклонить Тимотея, щобы вѣдказався
Христовоѣ вѣры, то жде його неминуща смерть. Мавра щиро лю-
блячи мужа, згодилася на се и, пoшla до вязницѣ. Тамъ кину-
лася Тимотею до нôгъ и стала його заклинати, щобы для уратова-
ння свого житя, лише позбрно вѣддавъ честь идоламъ. Тимотей зъ
обуренямъ одвергъ ту раду своеї жоны и ставъ поучовати є о вѣ-
рѣ Христа такъ переконуючо, що вона пожалувала свого поступку.
Коли вѣдтакъ Мавра, ободрена поучованями свого мужа, явилася
зновъ передъ намѣсникомъ, то смѣло заявила, що вона, яко вѣрна
христіянка, волить глядѣти на мученичу смерть свого мужа, якъ на-
клонювати його до вѣдступства; а такожъ и ѿй не тяжко буде при-
нести свое житя въ жертву для прославленя Имени Господнього.
Ta смѣла бесѣда Мавры такъ розъярила намѣсника, що приказавъ
вырвати є волося, вѣдтакъ вѣдинати палець по пальцѣ, а въ
концѣ кинути є въ котель зъ кипяткомъ, изъ котрого вона однакъ
Божимъ чудомъ вийшла здоровая. Тымъ чудомъ перестрашеный на-
мѣсникъ, котрый познѣйше навернувся и самъ до вѣры Христової
и ставъ опѣсля мученикомъ, хотѣвъ Мавру пустити домовъ, но при-

сутнѣ царьскѣ слуги остерегли його, що если бы дальше єсть немучивъ, то не сповнив бы царскаго приказу и осмѣливбы тымъ способомъ ще болыше христіянъ до явного исповѣданя своеї вѣры.

Тому намѣсникъ выдавъ розказъ, щобы св. Тимотея и св. Мавру розпяти на двохъ крестахъ проти себе стоячихъ. Вони дивлячися одно на другого, висѣли середъ страшныхъ мукъ 9 днѣвъ.

Мѣсячне намѣреня на мѣсяць Май.

Для членовъ Апостольства Молитвы.

Апостолатъ Моря.

Вже вѣдь давна св. Церкозъ занимается долею тыхъ, що подорожують, особливо долею тыхъ, що плаваютъ по широкихъ моряхъ. Вони жъ выставленѣ на великѣ небезпеки такъ дочаснѣ якъ и вѣчнѣ, на нихъ чигає на кождомъ кроцѣ смерть и до того тяжко имъ найти до доброї смерти тыхъ середниковъ, якѣ дає св. Церковь. Не легко а то дуже тяжко можуть мати тѣ, що находять на морѣ якогось священника, который въ часѣ грѣзної небезпеки мôгъ бы имъ принести вѣдповѣдну помочь. На ту небезпеку найбѣльше нараженѣ тѣ, що цѣле свое житя посвятили для моря, себто моряки. Тому що доля тыхъ, що плаваютъ по морю така незавидна, то Церковь що днини на Службѣ святой, на вечѣрнѣ и на утренї, взыває Божої помочї для „плавающихъ и путешествующихъ“, вона середъ пôвночѣ звертається до Бога Спасителя нашего упованя всѣмъ „сущимъ на морѣ далече“.

Церковь не лише молитвою своею захищає своїхъ синовъ середъ морскихъ небезпекъ, вона и дѣломъ ратує ихъ душѣ. Недавно себто въ половинѣ септембра минувшого року, вѣдбувся перший мѣжнародный Конгресъ Католицкаго Апостолату моря для моряковъ. До нього належить 25.000 кат. моряковъ (а всѣхъ є 800,000). Були тамъ представники эъ Австралії, Бельгії, Канады, Нѣмеччини, Франції, Индії, Іспанії и Злученыхъ Державъ. 104 капелановъ и 100 свѣтскихъ працює для моряковъ на корабляхъ и въ 140 пристаняхъ; Теперъ у Бельгії задумують побудовати великий приютъ для моряковъ. Кромѣ того Церква старається, щобы накорабляхъ правилася Сл. Божа. Щобы подорожнѣ могли найти въ своїхъ душевныхъ потребахъ священичу помочь.

Намъ на Пôдкарпатской Руси повинно те дѣло въ особливший способъ лежати на серцю. Много нашихъ рôдныхъ, що за далеке море, въ непевну путь. Молѧться, щобы Господь бувъ имъ милостивый.

НОВОСТИ

Въ мѣстѣ Кольоніѣ въ Нѣмеччинѣ въ ночь зъ Великого Четверга на Пятницю вулицями того города перешла велика покутнича процесія, въ якой взяло участъ 5000 мушинъ. Процесію вѣдбuto на те, щобы вымолити въ Бога милосердя для голодуючого народа. Давнѣйше въ часахъ пошестей, голоду, военъ люде переблагували Бога. А нынѣ про те забули люде. И хочъ подостаткомъ хлѣба, що ажъ нема де його продати, то таки голодъ панує, нужда добыває силы людскѣ черезъ безроботя. И вѣдай не є ишо ѿ помочь якъ у молитвѣ и въ широмъ каяню передъ Богомъ. Сей при мѣрь дали свѣтовѣ нѣмецкѣ мужѣ.

Въ Берлѣнѣ комунисты розпочали вести безбожну пропаганду; вони хотѣли обезчестити въ деяникъ околицяхъ Божїхъ храмы. Проти нихъ остро та рѣшучо виступивъ пруський министеръ внутрѣшнїхъ справъ Северінг.

Канада заборонила дальшъ торговельнѣ зносины зб совѣтами, бо вони до працѣ уживають невѣльництва и закрѣпо-

щеня. Запровадили въ себе для селянъ гбршій ладъ якъ тому сто лѣтъ бувъ у Европѣ, де хлопъ для графовъ робивъ начеконина, а тамъ теперь сто разъ гбрше. Женуть цѣлѣ села въ далекѣ лѣсъ якъ худобу, дають на день кусокъ хлѣба и кажуть робити, доки є ще силь, а за бракне, застрѣлять якъ пса.

Ватиканска держава будеться. Вже появилися Папськѣ грошѣ; радіова стація розсылає по всому свѣтѣ вѣсти; недавно закуплено корабель хочъ не дуже великий и надано йому имя „Чіта дель Ватикано“. Въ часѣ войни перемѣниться його на шпитальний корабель, для опѣки надъ ранеными.

Сього року зъ нагоды ювелею енцикліки „Rerum novarum“ має розпочатися цѣлый рядъ процесівъ до проголошення блаженими и святыми, Стефана Берне, Франциски Кабріні, Франца Кампоросо, Дон Боско и і. що вказує що св. Церковь наша дѣйсно є святою, бо въ рядахъ є сыновъ видимо щоразъ то новихъ святыхъ.

Вѣдъ Редакції.

И. К въ Ф. Свою хвороту приймайте и зноєть терпеливо памятаючи, що ничего не дѣстється безъ Божої волї. У хворотѣ намъ свободно радитися лѣкарївъ и просити Бога, щобы Г. Богъ знявъ зъ насъ той тяжкий крестъ, але якъ Богъ поставить насъ на хворотѣ, маємо зносити терпеливо, яко допустъ Божій, або яко покуту за нашъ грѣхи.

Выдавництво Чина св. Василія Великого въ Ужгородъ

поручає слѣдуючъ книжки своєго изданія:

Слово про св. Церковъ Христову. Брошура, сторонъ 20.

Содережаніе: 1. Колько есть Церквей Христовыхъ, 2. Котра есть правдива Христова Церковь? 3. Почему упознati, ци належить дакто до правдивоѣ Церкви Христової. — Опроверженіе закидовъ противниковъ.

Цѣна одного примѣрника 1 Кч вже зъ почтою.

Роздумай то добре. На рускій языкъ переклавъ о. В. Желтвай.

Издание I. Содержить науки о цѣли человѣка, о грѣсѣ, о смерти, о судѣ, о пеклѣ, о чистилищи, о небѣ и о сповѣди. Сторонъ 160.

Брошуроvana стоитъ 5 Кч, зъ почтою 5·80 Кч.

Путь Спасенія. (Св. Миссія въ образахъ). Ся прекрасна книга по-винна быти въ каждой хижѣ. Въ ней суть науки о майважнѣйшихъ рѣчахъ для спасенія души. Прикрашена около 40 образами.

Цѣна 4 Кч, зъ почтовою засылкою 4·80 Кч

Житія и Смерть. Брошура 4Кч, зъ почт. засылкою 5·80 Кч.

Кто яко Богъ. Брошура 4 Кч, зъ почтовою засылкою 5·80 Кч.

Стойте въ вѣрѣ. Листъ I. Про походженя св. Духа отъ Отца и Сына, стор. 8. Листъ II. Оборона чести П. Дѣвы Маріи, сторъ 8. Цѣна обохъ брошуръ разомъ 60 гел., зъ почт. зас. 80 г.

Протиа лькоголичнѣ брошурки: 1. „Пяницамъ на закуску“, 2. „Погарчикъ для тверезыхъ“, 3. „На здоровля“. Цѣна брошур 1·20 Кч, зъ почтовою 1·80 Кч.

Гриць Заливайко. Ся книжечка написана стихомъ и описує житя пяницѣ одъ рождества ажъ до смерти. Книжка прикрашена 19 образками нашого славного подкарпаторуского маляря проф. О. Бокшая. Стоить зъ почтою 1·40 Кч.

Чудо якихъ мало, або сила правды. Проти алкоголична брошура. Цѣна 50 гел., зъ почтовою засылкою 80 гел.

Образцѣ 100 дарабовъ стоитъ 6 Кч, зъ почтою 6·80 Кч.

Образець Матери Божої Мукачевскої съ пѣснею на оборотѣ.

Цѣна одного примѣрника 20 гел. зъ почтою 40 гел.

Засылається лемъ за готовъ грошъ або за послѣплатою (dobirka)

Листы и грошъ треба засылати на адресу :

Выдавництво Чина св. Василія Великого, Ужгородъ,
Раковци улица число 54.

Листы изъ заграницы треба адресовати такъ:

Vydavničtvо Čyna sv. Vasilija Velikoho, Užhorod.
Rakovci ulica č. 54. Podkarp. Rus. ČSR. — Europa.

Важне для Впр. 00. Духовникоў.

Въ нашомъ Выдавництвѣ можно купити слѣдующѣ проповѣди о. Д-ра Іоанна Бартошевскаго:

„Праздничнѣ проповѣди“ сторѣнъ 262; содержить 27 проповѣдей. — Цѣна брошуры 16 Кч, зъ почtoю 18 Кч.

„Новѣ проповѣди праздничнѣ“ сторѣнъ 190; содержить 26 проповѣдей. — Цѣна брошуры 12 Кч, зъ почtoю 13·50 Кч.

„Науки на май“ сторѣнъ 140; содержить 31 проповѣдей. — Цѣна брошуры 8 Кч, зъ почtoю 9·20 Кч.

„Проповѣди о Страстяхъ и Смерти Господа и Бога и Спаса Нашого Иисуса Христа“ сторѣнъ 80; содержить 7 проповѣдей. — брошуры 4 Кч, зъ почtoю 5 Кч.

„Проповѣди похороннѣ“ сторѣнъ 376; содержить 107 проповѣдей. — Цѣна 16 Кч, зъ почtoю 18·50 Кч.

A főtisztelendő Lelkész urak figyelmébe!

A napokban hagyta el a sajtót: „Az üdvösség utja, vagy Szt. Misszió képekben“ című 94 oldalas, 32 gyönyörű illusztrációval ellátott magyar nyelvű hitvédelmi (vallásos) könnyvecske, amely valóban nagy és hasznos missziót hivatott teljesíteni a magyarajku hívek körében.

Ára darabonkint kč. 4, legalább 30 példány rendelése esetén kč. 3. Megrendelhető a pénz előleges beküldése mellett a sz. Bazil-rend užhorodi nyomdájában, Rákóci u. 54.

Выйшла нова брошурка:

„9-ДНЕВНЕ НАБОЖЕНСТВО до НАЙСІВ. СЕРЦЯ ХР.“. Цѣна 60 гел., зъ почtoю 1. Кч.